

Bà Mẹ điên bán máu ở Sài Gòn

Trần Trung Đạo

- Khác với phần lớn loài người trên trái đất, sau 1975 tại Việt Nam, bán máu là một nguồn sinh kế tự nhiên bên cạnh mồ hôi và nước mắt. Bao nhiêu chuyện thương tâm đã xảy ra trên đất nước.

Rời Việt Nam, tôi mang theo câu chuyện về một bà mẹ bỏ vùng Kinh Tế Mới về Sài Gòn tìm chỗ sống. Mẹ giăng tấm vải dầu trên góc đường Trần Hưng Đạo để che nắng che mưa cho bầy con thơ đói khổ. Mẹ bán tất cả những gì mẹ có thể bán kể cả máu của mình để mua sữa cho con và khi con chết bà trở thành người điên.

Tôi viết câu chuyện thành thơ sau khi định cư ở Mỹ. Nhạc sĩ Vĩnh Điện phổ bài thơ thành ca khúc và hát trong buổi giới thiệu Chính Luận ở Washington DC hôm 13 tháng 9 năm 2014. Sau 10 năm không hát trước công chúng, nhạc sĩ tuổi ngoài 70 tuổi ôm đàn đứng hát trong một chiều thu mưa nhẹ ở xứ người.

Sâu lắng giữa một hội trường náo nhiệt hôm đó là tiếng hát của nhạc sĩ Vĩnh Điện vọng lên từ buồng phổi đã nhiều năm thở không khí ngục tù, và trong mỗi lời thơ ông phổ có một niềm u uất của riêng anh cho quê hương, cho đồng bào khốn khổ và nỗi căm giận những kẻ đang gây ra nạn diệt chủng Việt Nam.

Những giọt nước trong veo vẫn chảy dù giữa một dòng sông đục ngầu trong mùa lũ lụt. Tương tự, với tâm tình lặng, chúng ta sẽ không còn bị chi phối bởi những tiếng động, tiếng cười nói chung quanh mà chỉ còn lại trong lòng tiếng khóc than của bà mẹ điên trên “vía hè Đồng Khởi”.

Bà Mẹ Điên

Có lần tôi đi ngang
Qua vỉa hè Đồng Khởi
Một bà ôm chiếc gối
Đứng hát như người say

*Khoan chết đã con trai
Mẹ còn chờ mua sữa
Mai Ba về có hỏi
Mẹ biết nói sao đây*

Người biết chuyện cho hay
Chồng bà đưa ra Bắc
Từ khi con trai mất
Bà trở thành người điên

Nhà bà là mái hiên
Tám vải dầu che nắng
Sớm chiều khoai với sắn
Heo hút với bầy con

Bà ngày một héo hon
Bỏ vùng kinh tế mới
Về Sài Gòn chen lán
Giữa cuộc đời đắng cay

Đứa con út ốm đau
Vẫn hằng đêm đòi sữa
Chẳng còn gì bán nữa
Ngoài giọt máu mẹ cha

Khi trời vừa sáng ra
Bà lại lên Chợ Rẫy
Lần này lần thứ mấy
Bà bán máu nuôi con

Trên đường về đi ngang
Ghé cửa hàng mua sữa
Bà gục người trước cửa
Suốt đêm mà không hay

Đứa con út đang đau
Chờ mẹ về chưa tới
Qua đời trong cơn đói
Thiếu cả một vòng tay

Khi bà về tới nơi
Thì con mình đã chết
Bà ôm con lạnh ngắt
Đứng hát như người say

*Khoan chết đã con trai
Mẹ còn chờ mua sữa*

*Mai Ba về có hỏi
Mẹ biết nói sao đây*

Đêm qua tôi nằm mơ
Thấy mình ôm chiếc gối
Đứng trên đường Đồng Khởi
Và hát như người điên.

Trần Trung Đạo